

[Tastesen.]

vi bliver gjort bekendt med. Jeg tror gerne, at mange voksne mennesker kan have et fornuftigt, afslappet forhold til hash, på samme måde som hovedparten af befolkningen har det i forhold til alkohol, men jeg tror, at vi kan komme til at betale hashfriheden for dyrt. De psykisk og fysisk stærke kan sagtens tale om frihed. Det er jo ikke dem, der vil bukke under; det er de svage, som gennem hash disponeres for andre stoffer, der kommer til at betale med deres helbred.

Hvis der skal være nogen som helst mening med et oprør imod det bestående samfunds konservatisme, så skal da ikke nogle af de bedste kræfter i dette oprør destrueres ved indtagelse af kemiske stoffer. Jeg synes, at Sidsel Vedel-Petersen sagde noget fornuftigt i Politikens nytårsnummer, og jeg skal komme med et citat:

„Tidligere har jeg altid holdt på, at den skulle frigives, men nu ved jeg snart ikke, om jeg selv tør ryge den mere, efter at jeg har set to kammerater få frygtelige angstanfald som følge af hashrygning.“

Inden for min gruppe er man ved at blive sig klart bevidst, at den afhængighed må undgås, som hashrygning kan føre med sig. Afhængigheden gør én ukampdygtig på de fronter, hvor man vil sætte ind; ved fortsat at skabe flere narkotikavrag skal samfundet ikke slippe for det egentlige oprør.

Socialdemokratiet ønsker ikke, at samfundet skal slippe for noget oprør, tværtimod; vi kan ikke på det grundlag, som findes i øjeblikket, gå ind for en frigivelse af hash; vi vil derimod gå ind for, at samfundet forandres, så de menneskelige trivselmuligheder får et langt større spillerum end hidtil. Vi vil foreslå regeringen, at der tages initiativ til igangsættelse af et forskningsarbejde gennem en forskningsgruppe, der skal behandle hele problematikken omkring cannabisprodukterne hash' og marihuanas mulige indpasning i vort samfund. Vi har bemærket os den behandling, problemet har fået i England. Selv om den engelske konklusion var, at hash er mindre farligt, har man dog ikke fra den pågældende kommissions side indstillet, at hash skulle frigives i England.

Den overvejende mening i socialdemokra-

tiet er i øvrigt, at problemet ikke er isoleret for Danmark; vi må iagttage udviklingen i vore nabolande og forsøge at finde frem til en fælles nordeuropæisk holdning til problemet. En ensidig frigivelse i Danmark vil komme til at virke som en magnet, der vil trække kræfter her til landet, som vil give os store sociale problemer.

Jeg skal i øvrigt bemærke om problemet, at der jo foreligger et forslag fremsat af indenrigsministeren om ændring af loven om euforiserende stoffer, og at de betragtninger, der i denne forbindelse blev fremført af hr. Morten Lange, var meget rigtige. Jeg synes, at vi, når vi skal behandle dette forslag i det folketingsudvalg, der vil blive nedsat, kan komme ind på hele problematikken om cannabisprodukternes placering på sundhedsstyrelsens lister.

Jeg vil herefter beskæftige mig med de foranstaltninger til imødegåelse af ungdomsnarkomanien, som er omtalt i ministrenes redegørelse. Det må først og fremmest være vigtigt at søge at formindske efterspørgslen efter de euforiserende stoffer, og her kommer undervisningsministeriets indsats ind i billedet. Jeg synes, at det initiativ, der tænkes iværksat af undervisningsministeriet, stort set er tilfredsstillende. Jeg anser det for vigtigt, at den orientering, som gives både til børn og unge samt til forældre kredse, giver en klar og solid viden om risikoen ved brugen af de forskellige stoffer, men at man skal afstå fra enhver form for moralsk fordømmende holdning over for de unge, der trods oplysning om faremomenterne alligevel prøver f. eks. at ryge hash. Vi må sigte mod at få hele narkotikaproblemet af dramatiseret. Derfor skal orienteringen om narkotika indgå på en så udramatisk måde som muligt i skolernes undervisning; gennem radio, film og TV må der også i stigende grad gives ærlig og redelig oplysning om faren ved brugen af narkotika.

Når vi nu har fået denne debat lidt på afstand, vil det sikkert være meget fornuftigt, at pressen lader narkotikaproblemet glide lidt i baggrunden igen. Jeg tror ikke på, at det i længden er gavnligt at dyrke problemet så dramatisk, som det ofte har været tilfældet i den senere tid. Vi håber på, at vi gennem saglig oplysning kan mindske efterspørgslen, men i socialdemo-